

Geachte raadsleden en commissieleden,

Allereerst, wat goed dat het mogelijk is om hier vanavond onze zorgen te kunnen delen met u. Waarvoor bij voorbaat alvast maar dank. Mijn naam is ... , en ik ben dominee van de Pelgrimvaderskerk in Delfshaven. Ik ben eigenlijk niet zo'n actievoerder, maar ik voelde me nu wel geroepen om mijn verhaal voor u te komen doen.

Waar gaat het om: aan de Spanjaardstraat is het buurtsteunpunt (BSP) Delfshaven van het Leger des Heils. Een inloopvoorziening waar wekelijks ongeveer tachtig mensen met een GGZ-achtergrond komen. Eén van die tachtig mensen is ... . komt al langere tijd bij ons in de kerk en heeft serieuze psychiatrische problematiek.

Op dinsdagavond 24 januari vorig jaar kwam ik ... onverwachts tegen. Het was buiten behoorlijk koud, maar ... liep verdund op blote voeten door Spangen. Ik kwam net uit het Kasteel gelopen waar Sparta had gespeeld, en wij zagen dat ... in de war was. We probeerden hem eerst nog naar zijn huis te brengen, maar even later rende hij luid schreeuwend naar het Kasteel en het lukte hem tegen de stroom in binnen te komen en daar werd hij al snel door een team van politieagenten tegen de grond gewerkt. ... is groot en zag er op dat moment best wel bedreigend uit, maar de agenten reageerden zeer professioneel. De wijkagent kende hem, noemde zijn naam, en zorgde voor veiligheid. ... kreeg een dekentje en de ambulance werd gebeld.

U begrijpt, ... was niet in zijn beste doen in die maanden. Voor ... is het leven en zijn participatie in de stad altijd wankel. Hij is een voorbeeld van iemand met soms onbegrepen gedrag. Maar toch ook een stadsgenoot met een goed hart, weet ik. Wat ... nodig heeft, is iemand die er onvoorwaardelijk voor hem is. Hij heeft een plek nodig waar hij naar toe kan gaan als hij zich niet goed voelt; als hij hulp nodig heeft, omdat hij de dingen even niet kan overzien. Hij heeft een plek nodig waar hij altijd welkom blijft, ook als hij, door een psychische terugval, flinke herrie heeft geschopt.

Het BSP aan de Spanjaardstraat is zo'n plek. Er is professionele hulp voor de bezoekers die serieuze GGZ-problematiek met zich meebrengen en alles dat daarbij komt kijken. Ze helpen met kleine dingen, zodat kleine problemen geen grote problemen worden. Juist ook in de communicatie naar gemeente toe. Stelt u zich voor: er komt een envelop met een aanmaning of een andere vraag. Maar men weet zich daar geen raad mee. In het BSP lossen zij dit samen op. 'Wat willen ze van je, weet je je DigiD-wachtwoord nog? Zullen we samen even naar de gemeente bellen?' ... heeft geen verleden met verdovende middelen, maar andere bezoekers hebben dat niet zelden wel. Het BSP signaleert in vroeg stadium als bezoekers dreigen af te glijden en zet dan in op preventie.

Nu moet het BSP als gevolg van het plan '[Op weg naar herstel en een thuis](#)' sluiten. Het is één van de zes die eind dit jaar dicht gaat. Er volgen na beloofde evaluatie vermoedelijk nog 9 anderen. (p. 19) Het idee daarachter is dat de doelgroep waar ... toebehoort inclusiever in de wijk mee gaat doen. Met andere woorden: ze worden naar de huizen van de wijk

gestuurd. Maar wie je het ook vraagt: niemand gelooft dat dit haalbaar is. Misschien de mensen hoog in de boom bij de betreffende zorgaanbieders, maar de mensen op de werkvloer (Het Leger des Heils of Pamaier) zij zien alleen maar problemen. Als je deze doelgroep mee wilt laten doen in de wijk, moet je dat doen vanuit hun eigen plekken, zoals dit Buurtsteunpunt. Iemand met GGZ-achtergrond vindt niet zomaar de weg naar het huis van de wijk. In het buurtsteunpunt is jaren geïnvesteerd in relaties. Zulke relaties met psychiatrische patiënten zijn niet zomaar overdraagbaar. En als men de weg naar het wijkhuis dan toch zou weten te vinden, hoe ziet u dat dan voor zich? Denkt u dat de GGZ-mensen het geld hebben om 1,50 voor hun koffie neer te leggen? En ziet u al voor zich hoe die koffie wordt aangereikt door een vrijwilligster met een immigratieachtergrond en afstand tot de arbeidsmarkt? Denkt u dat het dan botert tussen die twee? En hoe vaak mag een psychiatrisch patiënt of een gebruiker van verdovende middelen daar uit de bocht vliegen? (want dat is wat er geregeld gebeurt bij deze doelgroep). Of zijn sommigen mensen na een week al niet meer welkom?

En hoe vinden de huidige, vaste bezoekers van de huizen van de wijk en hun vrijwilligers het als ze deze nieuwe doelgroep hun plekje komt opzoeken? Voelen zij zich veilig bij hen?

De financiering wordt stopgezet onder het mom van inclusie, maar in wezen om geld vrij te maken voor de nachtopvang van dak- en thuislozen. Ik snap dat het geld ergens vandaan moet komen, maar laat dat niet deze kwetsbare Rotterdammers zijn. Dat is veel te optimistisch gedacht. We mogen niet hun huiskamers afpakken, om er slaapkamers voor anderen voor terug te geven. Het zal leiden tot meer verward gedrag op straat en terugval op allerlei manieren. Handhavers zoals de politie mogen vervolgens opdraaien voor de problematiek die voorkomen had kunnen worden. Bibliotheken zullen meer overlast ervaren. Spoedeisende GGZ is op dit moment al overbelast. Ook in al deze dingen schuilen nieuwe kostenposten die in het plan van wethouder Buijt niet genoemd worden, maar wel realistisch zijn.

Ik begrijp dat niet alle 15 inloopvoorzieningen voor GGZ-mensen open kunnen blijven. Maar laat de stad de goedlopende voorzieningen, zoals die aan de Spanjaardstraat, blijven financieren. U heeft de middelen om een verandering in gang te zetten. Ik doe een beroep op u. Mensen als ... hebben het nodig. Onze wijk heeft het nodig.

dominee Pelgrimvaderskerk